

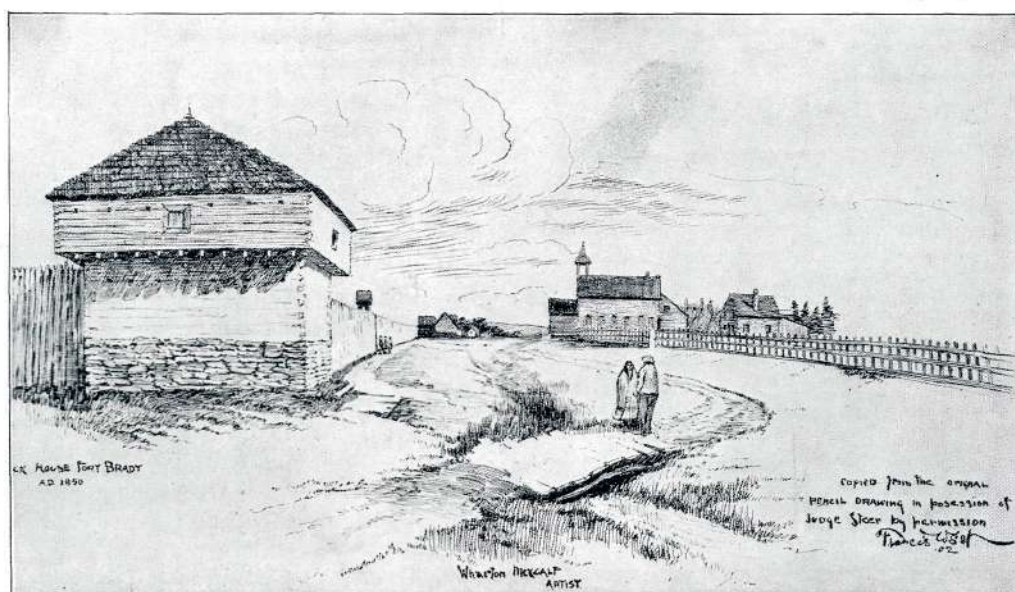
Duhovnika R. Jacker in omenjeni Bourion sta nam opisala zadnje trenutke svetega škofa. Bourion ga primerja sv. Frančišku Ksaveriju. Po pravici. Baraga je bil zares izreden mož. Nenavadno in mnogostransko nadarjen, tudi pesnik in spreten risar, je bil pri vseh vrlinah duha izredno plemenitega srca, otroško ponižen in nedolžen. Občudovanja vreden kot požrtvovalni duhovnik in apostolski škof, je še večji kot mož uprav junaških kreposti — svetnik, ki je celo svoje življenje živel edino le po geslu: *Unum est necessarium* — Eno je potrebno.

31. januarja 1868 so ga pokopali in odtlej njegovo ime še ni zamrlo ob Gorenjem jezeru. Amerikanci časté svoje velike može. Del pokrajine ob Jezeru nosi njegovo ime in ena glavnih cest v Marquette se imenuje „Baraga Avenue“. Ko so leta 1903.

prvem mestu Ignacija Mraka, na drugem Ivana Čebula in na tretjem jezuita Avgusta Kohlerja. Ta prošnja ni bila takoj rešena in Mraka je apostolska stolica imenovala za škofa šele 25. septembra 1868.

Ignacij Mrak je bil rojen 16. oktobra 1818 v Hotavljah pri Poljanah na Gorenjskem. Ljudsko šolo je obiskoval v Poljanah in v Kranju, l. 1825. pa je vstopil v ljubljansko gimnazijo. Koncem prvega razreda ga je zadela velika dijaška nesreča: dobil je dvojko. A skrbna roditelja nista obupala, temuč sta darovitega sinka poslala v Novo mesto, kjer je dovršil tri razrede. L. 1830. se je vrnil v Ljubljano, 1834 vstopil v semenišče in bil 13. avgusta l. 1837. posvečen v duhovnika.

Prvi dve leti duhovniškega življenja je prebil Mrak kot vzgojitelj v rodbini maršala barona Petra

CERKEV IN REZIDENCA ŠKOFA BARAGA V SAULT STE. MARIE LETA 1853.

obhajali z veliko slovesnostjo petdesetletnico škofovskega posvečenja Baragovega, se je meščanstvo brez izjeme udeležilo slavlja. Duhovniška zveza pa, ki so jo zasnovali slovenski duhovniki v Severni Ameriki, se nazivlje „Baraga Association“ — pač dokaz, da duh Baragov živi v njegovih naslednikih. In z veliko pieteto hranijo še sedaj vse preproste spominke velikega moža: pisma, dnevnik, prižnico, ko je propovedoval v Sault Ste. Marie . . . preproste stvari, a vendar ne malenkostne, ker so ostalina moža, ki bo prej ali slej dobil čast oltarja . . .

Ignacij Mrak.

Ko je škofa Baraga v Baltimoru zadela kap, je zaprosil v Rimu, naj mu pridelé pomožnega škofa „cum iure successionis“; in sicer je predlagal na

Pirqueta, potem je pa kapelanoval v Poljanah (1841) in v Slavini (do 1845). Meseca julija 1845 se je v Trstu vkrcal, da se popelje v Ameriko. Srečno je došel v Detroit, kjer ga je škof Lefèvre takoj poslal v pomoč Pircu v Arbor Croche. — Mrak se je z vso silo posvetil misijonskemu delu. Že potujoč v Arbor Croche se je učil indijanskega narečja in po desetih dneh je s pomočjo Pirčevo Indijanom propovedoval. Stalno se je nastanil v La Croix.

Ko je l. 1853. La Croix z okolico pripal markeški škofiji, je Baraga imenoval Mraka za svojega generalnega vikarja. L. 1860. obišče Mrak Kranjsko, l. 1863. po povratku pa nepričakovano sporoči Baragu, da hoče iznova v domovino. Kaj je bil vzrok temu ukrepu, se ne da dognati. Mrak je bil vseskozi čist, skromen značaj, odlike ni iskal.